

NAAR BED, NAAR BED

M.J. Arlidge bij Boekerij:

Met Helen Grace:

*Iene miene mutte
Piep zei de muis
Pluk een roos
Klikspaan
Naar bed, naar bed
Wie niet weg is
Klein klein kleutertje
In de maneschijn
Nog lange niet
Niemand zeggen
Twee kleine visjes*

Met Adam Brandt:

Kom je spelen?

M.J. Arlidge

**NAAR
BED,
NAAR
BED**

Soms zou je liever sterven...

Eerste druk 2017
Eenentwintigste druk 2022

ISBN 978-90-225-8411-8
ISBN 978-90-225-9568-8
ISBN 978-94-023-0898-3 (e-book)
ISBN 978-90-528-6111-1 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Little Boy Blue*
Vertaling: Harmien Robroch
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2016 M.J. Arlidge
© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Hij zag eruit als een vallende engel. Naakt op een paar zilveren vleugels na, hing zijn gespierde lichaam in de lucht en slingerde het heen en weer aan de zware ketting waarmee hij aan het plafond vastzat. Zijn vingers graaiden naar beneden naar de sleutel waarmee hij zichzelf kon bevrijden, maar het ding bleef net buiten zijn bereik, alsof het hem wilde tergen. Hij was overgeleverd aan de willekeur van zijn overmeesteraar en zij cirkelde nu om hem heen en overpeinsde waar ze hem zou aanvallen. Op zijn borst? Zijn geslachtsdelen? Zijn voetzolen?

Er had zich inmiddels een menigte verzameld, maar hij bleef niet treuzelen. Hij had genoeg van het spektakel, had het al zo vaak gezien, en liep snel verder in de hoop iets anders te vinden wat hem afleidde. Hij ging altijd naar het Annual Ball, het was het hoogtepunt van de sm-agenda aan de zuidkust, maar hij had zo'n idee dat dit zijn laatste keer was. Niet zozeer omdat hij er steeds dezelfde exen tegen het lijf liep, maar omdat het hele gebeuren zo vertróúwd was geworden. Wat eens extravagant en opwindend was, deed nu leeg en gekunsteld aan. Dezelfde mensen die dezelfde dingen deden en zwolgen in de aandacht.

Misschien was hij vanavond gewoon niet in de stemming. Sinds het uit was met David was hij zo somber dat hij nergens meer van

leek te genieten. Hij had meer gehoopt dan verwacht dat het vanavond leuk zou zijn en nu al voelde hij de teleurstelling en walging in zich opkomen. Iedereen had het kennelijk naar zijn zin, hij kreeg in elk geval genoeg aanbiedingen van feestgangers, dus wat mankeerde hem? Waarom was hij niet in staat te accepteren dat hij alleen was?

Hij baande zich een weg naar de bar en bestelde een dubbele whisky. Terwijl de barman aan het werk ging, liet hij zijn blik over de omgeving glijden. Mannen, vrouwen en anderen die zich daartussenin bevonden paradeerden op de dansvloeren en podia; een kolkende massa van menselijkheid die binnen de afbrokkelende muren van een souterrain waren gepropt. Dit was hun avond en ze hadden zich allemaal prachtig uitgedost: meesters met rubberen spikes, maagden met hangsloten, sletten die zwanen worden en natuurlijk de plichtmatige complete bondagepakken. En allemaal deden ze zo verschrikkelijk hun best.

Net toen hij zich vol weerzin terugdraaide naar de bar, zag hij hem. Omlijst door de opgezweepte menigte leek hij een vast punt; een beeld dat absolute rust uitstraalde te midden van de chaos en doodbedaard de clubgangers voor hem bekeek. Was het een 'hij'? Moeilijk te zeggen. Het donkere leren masker bedekte alles behalve de ogen en het bijpassende pak onthulde alleen een slank tweeslachtig postuur. Hij liet zijn blik over het verborgen lichaam glijden op zoek naar aanwijzingen en besepte opeens dat het onderwerp van zijn aandacht hem recht aankeek. Beschaamd wendde hij zich af. Maar een paar seconden later kreeg zijn nieuwsgierigheid de overhand en keek hij opnieuw.

De persoon staarde naar hem. Deze keer draaide hij zich niet om. Hun blikken bleven tien seconden of langer aan elkaar gekluisterd voordat de figuur zich opeens omdraaide en wegliep naar het donkere, discretere deel van de club.

Hij aarzelde geen moment meer en volgde hem langs de bar, de dansvloer en de geketende engel in de richting van de achterkamer-tjes, die vanavond zwaar in trek waren als privéplekjes voor korte, koortsachtige liaisons. Hij voelde zijn opwinding groeien en terwijl hij zijn pas versnelde, bekeek hij de contouren van de persoon voor hem. Was het zijn verbeelding of had het lichaam iets bekends? Was dit iemand die hij kende, iemand die hij bij zijn werk of privé eerder had ontmoet? Of was dit een vreemde die hem speciaal had uitgekozen? Het was een intrigerend vraagstuk.

De persoon stond nu in z'n eentje in een klein, groezelig kamer-tje. In elke andere situatie zou hij voorzichtig zijn. Maar vanavond niet. Niet nu. Dus ging hij de kamer binnen, liep regelrecht op de wachtende persoon af en duwde de deur stevig achter zich dicht.

2

De doordringende kreet was hard en lang. Haar ogen schoten net op tijd naar links om te zien waar het vandaan kwam – een geschrokken vos die in de bosjes wegdook – maar ze hield haar tempo vast en rende dieper het bos in. Ze moest door, wat er ook gebeurde.

Haar longen brandden, haar spieren deden pijn, maar ze rende verder, trotseerde de laaghangende takken en omgevallen bomen en bad dat het geluk met haar was. Het was bijna middernacht en er was niemand in de buurt om haar te helpen als ze zou vallen, maar ze was nu zo dichtbij.

De begroeiing werd minder, het bladerdek werd minder dicht en een paar seconden later was ze op open terrein; een ranke figuur met capuchon die over de uitgestrekte vlakte van Southampton Common stormde. Op hoge snelheid naderde ze de begraafplaats aan de westelijke rand van het park en hoewel haar lijf hartgrondig protesteerde, versnelde ze nogmaals. Een paar seconden later was ze er en klapte ze hard tegen het hek van de begraafplaats, waarna ze haar mouw opstroopte om haar stopwatch stil te zetten. Achtentwintig minuten en vijftien seconden: een nieuw persoonlijk record.

Hijgend trok Helen Grace haar capuchon af en keek ze naar de

nachtlucht. Er stond een bijna volle maan, er hing geen wolkje aan de lucht en de zachte bries die langs haar lijf waaide, was koud en verfrissend. Haar hart roffelde een verwoed ritme, zweet druppelde langs haar wangen, maar toch glimlachte ze, blij dat ze een halve minuut van haar tijd had afgeschaafd, blij dat de maan in elk geval getuige was geweest van haar overwinning. Ze had zichzelf nog nooit zo opgejaagd, maar het was het waard geweest.

Ze liet zich op de grond zakken en begon te rekken. Ze wist dat het er vreemd uitzag, een vrouw alleen die in de schaduw van een vervallen begraafplaats allerlei vreemde bewegingen maakte, en dat velen haar op haar kop zouden hebben gegeven voor het feit dat ze hier nog zo laat was. Maar het hoorde bij haar routine en op deze plek was ze nooit bang of onrustig. Ze genoot ervan dat het zo afgelegen en eenzaam was; door hier alleen te zijn, voelde het aan als háár plek.

Haar leven was zo zorgelijk en ingewikkeld geweest, zo beladen met incidenten en gevaar, dat er maar weinig plekken waren waar ze echt rust vond. Maar hier, als nietig, naamloos wezen, overschaduw door de immense duisternis van het verlaten park, voelde ze zich ontspannen en gelukkig. Meer nog, ze voelde zich vrij.

3

Hij kon zich niet verroeren.

Er was weinig gesproken en ze waren snel overgegaan tot het hoofdgebeuren. Een stoel was midden in de kamer gezet en hij was er ruw op geduwd. Hij wist dat hij zijn mond moest houden; het mooie van deze ontmoetingen was dat ze mysterieus, anoniem en geheim waren. Loslippigheid verpestte het moment, maar niet hier; dit voelde op de een of andere manier precies goed.

Hij leunde naar achteren en stond toe dat hij werd vastgebonden. Zijn overmeesteraar was voorbereid. Hij wond dik lint om zijn enkels en bond ze vast aan de stoelpoten. Het materiaal voelde zacht en weldadig tegen zijn huid en hij slaakte een zucht; hij was er zo aan gewend om alles in de hand te hebben, degene te zijn die nadacht, plande en regelde, dat het fijn was om even de knop om te zetten. Het was heel lang geleden dat iemand hem bij de hand had genomen en plotseling beseftte hij hoe spannend hij dat vond.

Vervolgens was het de beurt aan zijn armen, die zachtjes naar achteren werden getrokken en met leren riemen aan de stoel werden gebonden. Hij rook het bewerkte leer; een geur die hem als klein kind al had geïntrigeerd en nu aangenaam vertrouwd was. Hij sloot zijn ogen – het was lekkerder als je niet wist wat er ging komen – en zette zich schrap.

Het volgende stadium was ingewikkelder, maar niet minder teder. Natte lakens werden zorgvuldig uitgevouwen en vanaf de enkel omhoog om hem heen gewikkeld. Terwijl de minuten voorbijgingen, begon het vocht te verdampen, trokken de lakens strak en spanden ze om zijn huid. Nog even en hij kon geen vin meer verroeren onder zijn middel: een merkwaardig maar niet onaangenaam gevoel. Even later was hij tot zijn borst ingepakt en zette zijn minnaar van vanavond het bovenste laken zorgvuldig vast met dikke, zilverkleurige tape dat hij meerdere keren om zijn brede schouders wond en net onder zijn adamsappel afscheurde.

Hij deed zijn ogen open en keek zijn overmeesteraar aan. De sfeer in de kamer was vol verwachting. Dit kon op verschillende manieren verder gaan: sommige met wederzijds goedvinden, andere misschien minder. Stuk voor stuk hadden ze hun aantrekkelijke kanten en hij vroeg zich af welke hij of zij zou kiezen.

Geen van beiden zeiden ze iets. De stilte tussen hen werd alleen doorbroken door de gedempte europop die op dit moment de mensen op de dansvloer op een oorverdovende manier overweldigde. Maar het geluid leek heel ver weg, alsof ze in een ander universum waren, verstrengeld in dit moment.

Nog altijd maakte zijn overmeesteraar geen aanstalten om hem te straffen of te behagen en voor het eerst voelde hij wat frustratie: iedereen houdt ervan om geplaagd te worden, maar er zijn grenzen. Hij kon het begin van een erectie voelen die tegen de stof duwde en die wilde hij niet graag verkwisten.

‘Kom op dan,’ zei hij zacht. ‘Laat me niet langer wachten. Ik heb al heel lang geen liefde gehad.’

Hij deed zijn ogen dicht en wachtte. Wat zou eerst komen? Een klap? Een stomp? Een streling? Even gebeurde er niets. Toen voelde hij iets langs zijn wang strijken. Zijn minnaar was dichtbij gekomen;

hij kon diens adem tegen zijn gezicht voelen, kon horen dat zijn lippen uiteengingen.

‘Dit gaat niet om liefde,’ fluisterde zijn overweldiger. ‘Dit gaat om háát.’

Zijn ogen schoten open, maar het was al te laat. Zijn overweldiger wond de tape rond zijn kin, zijn mond... Hij probeerde te schreeuwen, maar zijn tong werd teruggeduwd door het plakkerige, bittere hechtmiddel. Vervolgens bedekte het zijn wangen, zijn neus. Even later werd de tape tegen zijn ogen geplakt en werd alles zwart.

4

Helen staarde door de duisternis in de verte. Ze was weer thuis in haar appartement, had zich gedoucht en zat nu bij het raam dat uitkeek over straat. De adrenaline en endorfine van daarstraks waren weggetrokken en hadden plaatsgemaakt voor een ontspannen, voldane rust. Ze hoefde niet te slapen, ze wilde eerst even van dit moment genieten en dus was ze net als anders bij het raam gaan zitten; haar uitkijkpunt op de wereld daarachter.

Op dit soort momenten had Helen het gevoel dat ze iets van haar leven maakte. De oude demonen lagen daarbinnen nog wel op de loer, maar het gebruik van pijn om haar emoties in bedwang te houden was de laatste tijd afgenomen omdat ze had geleerd haar lichaam op andere manieren uit te dagen. Ze was er nog niet – zou dat ooit lukken? – maar ze was goed bezig. Soms onderdrukte ze de hoop die dit in haar losmaakte uit angst dat ze teleurgesteld zou worden; op andere momenten gaf ze eraan toe. Vanavond was een van die momenten waarop ze zichzelf een beetje geluk gunde.

Met een beker thee in haar handen keek ze naar de straat beneden. Ze was een nachtmens en dit was een van de fijnste momenten, wanneer de wereld stil leek, maar ook vol mysterie en belofte: het donker voor de dageraad. Op deze hoogte kon ze zelf niet gezien worden en kon ze ongezien toekijken hoe de nachtwezens hun

gang gingen. Southampton was altijd al een bruisende, levendige stad geweest en rond middernacht liepen er op straat regelmatig arbeiders, studenten, scheepsbemanningen, toeristen en anderen op het moment dat de pubs leegliepen. Helen genoot ervan om te kijken hoe zich onder haar menselijke drama's afspeelden: minnaars die ruzieden en het weer goedmaakten, beste vrienden die hun genegenheid met elkaar deelden, een vrouw in tranen aan haar mobiele telefoon, een bejaard stel dat hand in hand naar huis liep om lekker te gaan slapen. Helen dook graag in hun levens en stelde zich dan voor wat er zou gebeuren, welke hoogte- en dieptepunten hun nog te wachten stonden.

Als het later stiller op straat werd, werden de echt interessante dingen zichtbaar: de nachtvogels die op het donkerste moment van de dag op waren. Soms ging het haar echt aan het hart: de daklozen en kansloze alcoholisten die zich een eenzaam pad door de stad baanden. Op andere momenten deden ze je rechtop zitten: ruzies tussen dronken jongens, een junkie die door het vervallen gebouw aan de overkant scharrelde, een luidruchtige huiselijke ruzie die op straat verderging. Op weer andere momenten moest Helen erom lachen: eerstejaarsstudenten die elkaar in 'geleende' winkelwagentjes rondduwden zonder enig idee waar ze naartoe gingen of hoe ze hun kamer moesten terugvinden.

Het hele menselijke spectrum ging aan haar voorbij; Helen nam het allemaal in zich op en genoot van het stille almachtige gevoel dat haar uitzicht vanaf die hoge plek haar gaf. Soms keurde ze haar eigen voyeurisme af, maar meestal gaf ze eraan toe, genoot ze van het 'gezelschap' dat het haar gaf. Zo nu en dan vroeg ze zich wel eens af of deze nachtelijke types beseften dat ze werden bekeken en of het ze iets kon schelen. En heel af en toe, op sombere, paranoïde momenten, vroeg ze zich af er ook iemand naar háár keek.

5

De bondageschaar lag ongebruikt op de grond. De grote schaar was speciaal ontworpen om door natte stof, tape en zelfs leer te knippen, maar zou niet gebruikt worden. Vanavond was er geen verlossing.

De stoel was omgevallen toen het slachtoffer in paniek probeerde zichzelf los te worstelen. Hij zag er vreemd uit zoals hij op de grond zinloos lag te kronkelen, zijn angst groter werd en zijn ademhaling steeds moeizamer ging. Het lukt hem niet om zich los te maken en het einde kon nu niet lang meer duren. Zijn aanvaller stond over hem heen gebogen en keek toe; hij vroeg zich af wat de uiteindelijke doodsoorzaak zou zijn. Oververhitting? Verstikking? Een hartstilstand? Het was onmogelijk in te schatten en die onzekerheid was stiekem heel opwindend.

De bewegingen van zijn slachtoffer gingen nu langzamer en de in leer gehulde persoon deed een stap opzij. Hier blijven en genieten van de show leverde niets op, helemaal niet als elk moment een of andere oversekste freak kon binnenvallen. Zijn werk zat erop.

Hij draaide zich om en liep rustig naar de deur. Zouden ze het snappen? Zouden ze beseffen waar ze mee te maken hadden? De tijd zou het leren, maar wát er ook gebeurde, er was één ding dat

de politie, de mensen en de freaks niet zouden kunnen negeren: de liefdevol vastgebonden figuur op de grond die stuiptrekkend stil kwam te liggen terwijl de dood hem opeiste.

6

Waar was hij?

Het was de vraag die al uren door Sally's hoofd spookte. Ze had geprobeerd te slapen, maar had het opgegeven; eerst had ze de radio aangedaan en daarna het licht, om een stukje te lezen. De woorden drongen niet tot haar door en aan het eind van de bladzijde had ze niets in zich opgenomen. Uiteindelijk had ze het boek weggelegd, het licht weer uitgedaan en had ze in het donker wakker gelegen. Ze was een tobber, dat wist ze, ze had de neiging om overal tegenspoed te zien. Maar ze had toch zeker het recht zich zorgen te maken? Paul moest weer 'overwerken'.

Een paar weken geleden zou dit geen reden tot zorg zijn geweest. Paul was ambitieus, hij werkte hard, was toegewijd; gedurende hun twintigjarige huwelijk had zijn noeste arbeidsethos vaak betekend dat hij thuiskwam wanneer zijn eten al koud was. Maar onverwachts had ze hem, drie weken geleden, dringend nodig gehad, na een telefoontje van zijn moeder. Omdat ze hem op zijn mobiel niet had kunnen bereiken, had ze zijn assistente gebeld, van wie ze te horen had gekregen dat hij stipt om vijf uur was vertrokken. Toen Sally geschrokken had opgehangen, hadden de wijzers van de keukenklok spottend acht uur aangewezen. Direct hadden er allerlei scenario's door haar hoofd gespookt – een ongeluk, een verhou-

ding – maar ze had haar best gedaan om haar angst weg te duwen en toen hij later op de avond veilig en wel was thuisgekomen, had ze niets gezegd.

Maar toen hij weer een keer belde om te zeggen dat hij laat thuis zou zijn, had ze de moed bijeengeraapt en was ze gewapend met smoesjes naar zijn kantoor gegaan, maar die bleken niet nodig, want hij was er niet. Hij was weer vroeg weggegaan. Had ze haar bezorgdheid goed verborgen gehouden voor zijn assistente? Ze dacht van wel, maar ze wist het niet zeker. Misschien wist die het al. Ze zeggen dat de echtgenote altijd de laatste is die het ontdekt.

Was Paul een man die een verhouding zou beginnen? Haar gevoel zei haar van niet. Haar man was een katholiek van de oude stempel die had toegezegd zijn huwelijksbeloften na te komen en dat meende hij. Hun huwelijk en hun gezinsleven waren gelukkig en voorspoedig. Ondanks de geboorte van de tweeling had ze haar schoonheid en figuur weten te behouden en ze wist zeker dat Paul haar nog aantrekkelijk vond, ook al vreeën ze tegenwoordig niet meer zo vaak. Nee, intuïtief kwam ze in opstand tegen de gedachte dat hij zijn liefde aan iemand anders zou geven. Maar gelooft elke versmadede echtgenote dat niet totdat de mate van valsheid van haar echtgenoot duidelijk wordt?

De minuten kropen verder. Waar was hij zo laat op de avond mee bezig? Met wie was hij samen? De afgelopen dagen was ze vaak van plan geweest hem ermee te confronteren, maar steeds weer had ze de juiste woorden niet kunnen vinden, en trouwens, stel dat ze het mis had. Misschien was Paul bezig met een verrassing voor haar. Zou hij niet zwaar ontgoocheld zijn als hij beschuldigd werd van ontrouw?

De waarheid was dat Sally bang was. Eén vraag kan een leven uit elkaar doen vallen. Ze wist dat ze de vraag nooit zou stellen, ook al

lag ze wakker en piekerde ze over de beste manier om erover te beginnen. Niet omdat ze niet wist hoe, maar omdat ze bang was voor wat ze te horen zou krijgen.

7

Het was bijna twee uur en het was doodstil op de zevende verdieping. Rechercheur Charlie Brooks onderdrukte een gaap terwijl ze door de coldcasedossiers op haar bureau bladerde. Ze was uitgeput, de druk van haar recente promotie en het moederschap eisten hun tol, maar ze was vastbesloten om deze zaken haar onverdeelde aandacht te geven. Het waren onopgeloste moorden van tien, vijftien jaar geleden, zaken die echt ijskoud waren, maar de slachtoffers waren allemaal iemands dochter, moeder, vader of zoon, en de achtergeblevenen hadden nog net zo veel behoefte aan antwoorden op hun vragen als op het moment dat ze hun dierbare hadden verloren. Overdag was het zo druk dat ze er alleen 's nachts, als het op het hoofdbureau eindelijk rustig werd, iets mee kon doen. Dit was een van de extra taken die van haar werden verwacht nu ze de stap van agent naar brigadier had gemaakt en ze was vastbesloten daarin niet tekort te schieten.

Ze had haar promotie aan Helen Grace te danken. Hoewel Helen brigadier Sanderson als haar rechterhand had, had ze erop gestaan dat Charlie promotie zou maken na haar goede optreden in de zaak van Ethan Harris. Helen had weerstand ondervonden van mensen die bang waren dat de hiërarchie aangetast zou worden, maar uiteindelijk had ze haar zin gekregen, nadat ze genoeg mensen had

weten te overtuigen van het feit dat Charlie een promotie verdiende.

En zo was agent Charlie Brooks brigadier Charlie Brooks geworden. Niemand noemde haar natuurlijk zo, ze zou voor iedereen op het hoofdbureau altijd gewoon Charlie blijven, maar toch had het goed gevoeld toen haar naam inclusief rang tijdens de installatieceremonie was opgelezen. Helen was erbij geweest en had haar heimelijk een knipoog gegeven toen ze was teruggelopen naar haar plek tussen de andere verdienstelijke politiemensen en een brede grijns op haar gezicht had moeten onderdrukken.

Naderhand had ze Helen uit eten willen nemen om haar persoonlijk te bedanken, maar daar had Helen niet van willen horen. In plaats daarvan had haar baas haar meegenomen naar de Crown and Two Chairmen voor de traditionele toast op de kersverse brigadier. Was dat om enige schijn van voortrekkerij te vermijden of simpelweg omdat ze het moeilijk vond om Charlies dankbaarheid te accepteren? Charlie wist het niet goed, maar het feest dat daarop was gevolgd, was in elk geval geweldig geweest. Het hele team was gekomen en iedereen, mogelijk met uitzondering van Sanderson, had Charlie uitgebreid laten weten hoe blij ze voor haar waren. Gezien de donkere dagen die ze voor die tijd had gekend, was Charlie bijzonder dankbaar voor het vertrouwen dat de anderen haar die avond hadden geschonken.

Ze ging zo op in haar gedachten – vage herinneringen aan een zeer dronken, late karaokesessie met rechercheur McAndrew kwamen boven – dat ze opschrok toen ze de brigadier van dienst op eens naast zich zag staan.

‘Sorry, ik was ver weg,’ verontschuldigde ze zich, terwijl ze zich omdraaide en hem aankeek.

‘Gerechtigheid kent geen rust, hè?’ antwoordde hij met zijn bekende knipoog. ‘Dit komt net binnen. Dacht dat je het wel direct wilde weten.’

Het velletje papier dat hij haar overhandigde, bevatte weinig details – een vermoedelijke moord, slachtoffer onbekend, geen getuigen – maar er was wel iets wat onmiddellijk in het oog sprong. Boven aan de melding stond het adres: een plek waar ze nog nooit was geweest, maar die in Southampton berucht was.

De Martelkamers.

8

Helen liep in de richting van de chaos. Het was bomvol geweest in de club en de feestgangers liepen nu de straat op, daar naartoe gedreven door de opgejaagde uitsmijters. Het was een boeiend gezicht: tientallen politieagenten in hun veiligheidskleding die opgingen in een zee van pvc, maliënkolders en blote huid. Onder andere omstandigheden zou Helen het gemakkelijk vinden, maar de angst en schrik op de gezichten van de aanwezigen verjoegen dat soort gedachten. Veel clubgangers bleven buiten hangen ondanks de pogingen van het management om hen weg te krijgen. Dicht bij elkaar bleven ze staan praten over de gebeurtenissen van de avond.

Helen toonde haar penning en baande zich een weg door de menigte naar de ingang. De agent in uniform knikte ongemakkelijk naar haar, beschaamd om de wacht te moeten houden bij een beruchte sm-club; vervolgens duwde hij de reusachtige leren deuren open die de leden binnen hield en de nieuwsgierige blikken van de wereld buiten. Helen was nog nooit in De Martelkamers geweest en toen ze over de drempel stapte, werd ze direct getroffen door de enorme trap die voor haar naar beneden liep. Van boven tot onder was hij bloedrood, met aan weerszijden muren die waren versierd met vernuftige martelwerktuigen – hij leek wel de poort naar de hel.

Snel liep Helen naar beneden. Ze hield zich vast aan de leuning om niet uit te glijden op de treden die onregelmatig, plakkerig en donker waren. De club bestond uit een reeks bakstenen gewelven en Helen liep naar de grootste. Een uur of twee geleden was dit het tafereel van ongebreidelde losbandigheid geweest, maar nu was het er leeg, op Charlie, rechercheur McAndrew en enkele agenten na. Alleen de lucht hing er nog: zweet, gemorst bier, parfum en andere zaken; een zoete, indringende cocktail die in strijd leek met de levenloze sfeer in de club.

‘Sorry dat ik je zo laat nog moest bellen. Of vroeg. Ik weet niet wat het is.’ Charlie had Helen gezien en liep naar haar toe.

‘Geen probleem,’ antwoordde Helen vriendelijk. ‘Vertel het eens.’

‘Deze adonis hier heeft het lichaam gevonden,’ antwoordde Charlie. Ze wees naar een bleke, blonde jongeman die een verklaring aflegde aan McAndrew. De politiedeken die hij had gekregen kon zijn schaarse Amerikaanse politieuniform niet verbergen en hij stond er zenuwachtig aan te frunniken. Kennelijk voelde hij zich door de aanwezigheid van echte politiemensen nogal beschaamd. ‘Hij en een vriend waren op zoek naar een plek om te vrijen. Ze vielen een van de achterkamertjes binnen en troffen daar het slachtoffer. We hebben ze van elkaar gescheiden, maar hun verhalen komen overeen. Ze zweren dat ze de kamer niet verder binnen zijn geweest. Meredith neemt monsters af om dat te controleren.’

‘Mooi. Waar is de manager?’

‘Rechercheur Edwards is op dit moment in het kantoor bij meneer Blakeman.’

‘Akkoord. Laten we dan maar eens beginnen.’

Charlie wees naar een plek verderop en ze liepen die kant op.

‘Getuigen?’ vroeg Helen.

‘Genoeg mensen die willen praten, maar ik zou ze geen getuigen willen noemen. Het was donker, lawaaierig en druk. De helft van de